

Nota de l'autor

Després del temps que fa que trepitjo aquest món, he arribat a la conclusió que l'espècie humana, per apaivagar la seva por, en un primer moment, va trobar consol en la màgia. Més tard, també per intentar entendre la vida i donar-li una raó, va cercar conhort en les religions i els déus inventats.

Encara així, no va atansar alleujar el seu neguit i llavors volia explicar allò desconegut, per la seva ignorància, amb la filosofia. Anant més enllà del que fos una realitat explicada amb encanteris i ritus, basats en veritats inqüestionables, però a la vegada incomprensibles.

Però l'ésser humà és inconformista i perquisidor. No es queda conforme amb raons sense explicacions i va més enllà. Acudeix, fent un quart pas, a la ciència per explicar la vida en el més ampli concepte i, llavors, se n'adona de la seva gran limitació: no és tan intel·ligent com per arribar a definir i comprendre tot en termes de ciència.

Així i tot, no deixa de pensar que qualche jorn podrà donar sentit al viure i a la naturalesa de l'univers amb nombres i equacions. Aquest moment no ha arribat i, donada la limitació mental, encara trigarà. Això, no obstant, no és cap impediment per donar el cinquè pas: estar més enllà de la ciència i arribar al "ésser intel·ligència", sabent que sap el que sap i el que no sap, per adreçar les seves passes cap a un nivell superior, on tot allò explicat per la ciència i allò que no està explicat encara, tindrà la seva explicació en un moment futur.

Aquest “humà intel·ligència” té un repte però: cercar la veritat universal, i aquest camí és el que ens fa ser, de moment, caminants incerts. Però no per arribar a aquest punt hem de creure que estem ací *de novo*, sinó que devem el lloc que ocupem, dins del pensament, perquè altres ja han fet unes passes que ens han portat a atansar el nivell on som.

Per això, aquests poemes, de “El caminant incert” són un homenatge a tots aquells que, com nosaltres, cercaven la veritat. Així he volgut honorar el màxim d'autors, que no tots, també pot ser per la meva limitació, amb poemes que fan referència a la meva forma d'entendre el que ens volien ensenyar, des de l'antigor als nostres dies. Les seves biografies i pensaments no són tampoc la totalitat de les seves obres i les seves històries, sinó una part del seu llegat i del testimoni del seu pas.

Tampoc no ha de considerar-se un tractat d'història de la filosofia. Totes les dades i les idees es poden extreure d'obres tan importants per la humanitat com: El diccionari de filosofia de Ferrater i Mora, La Gran enciclopèdia Catalana, la Història de la filosofia de Hirschberger, la Història de la ciència de John Gribbin, La *Història de la filosofia grega* de W.K.G. Guthrie, La *Enciclopèdia Britànica* i tot un seguit d'adreces dels mitjans virtuals, que disposem d'aquests autors i dels seus pensaments.

Els poemes consten de tres quartetes de rima assonant i aproximadament d'unes tretze síl·labes poètiques segons un comptatge personal, barreja de diverses mètriques, on faig servir l'elisió vocàlica en tot moment com una sola síl·laba. D'altra banda, no cerqueu als poemes un “Català

normatiu”. Per mi és com un “Esperanto”, un invent irreal de la nostra llengua. Trobareu en ells paraules, mots i expressions emprades a tot arreu de la “Gran Catalunya” (llegeixi’s Països Catalans), tant antics com actuals, com a reconeixement d’un idioma plural, de vegades malmenat degut a una història adversa, però que és la realitat. La fusió de totes aquestes formes dels parlars, en un futur no molt llunyà, serà l’autèntic català.

Tot el conjunt del poemari consta de cinc volums, per qüestió de grandària, havent estat escrit des de l’inici de l’any dos mil vuit fins a les acaballes de l’any dos mil dotze. Cinc anys que m’ha ensenyat a ser “El caminant incert”. No amb la incertesa de la fi, sinó dels camins que ens pertoca fer.

En aquest cinquè volum estan els apartats: *Els camins del dubte*, entre la filosofia i la neurologia; *Anant de la discrepància a la crítica*, marcant les pautes d’una nova filosofia; *Els camins fora de la metafísica*, que es proposa un definitiu trencament de filosofia i metafísica; *L’existència de nous camins*, que dóna explicacions del món amb un nou existencialisme; *Les passes que encara ressonen*, entre la filosofia, la política, la sociologia i la ciència; *Els companys del viatge*, pensadors que vaig conèixer, amb una postura de defensors de la idea de singularitat i pluralitat ensem; *Els vianants de l’entorn*, que van més enllà de la filosofia, entrant en l’estudi científic de la ment; *Els amics del viatge*; També contemporanis meus dels que vaig aprendre noves dreceres del viure; per últim, *Un dels caminants solitaris*, jo mateix amb els meus dubtes i les meves incerteses, sense voler posar-me a l’alçada de tots aquests pensadors, ans al contrari, com a deixeble d’ells.

Tal com m'he proposat en tota la obra, esper que la nota bibliogràfica, el resum dels seus pensaments i la interpretació que faig amb els meus poemes us facin, no sols estimar la Filosofia i la seva forma de mostrar-nos el món, sinó, a més gaudir de la poesia que intenta explicar la forma com l'entenc. Esper que sapiguen gaudir de les ensenyances que ens han deixat, així com de les meves interpretacions poètiques.

Els camins del dubte

Erich Pinchas Fromm

Alemanya (Frankfurt del Main, 1900 – Suïssa, Muraltó 1980)

Dubtar de tot

Fou un psicoanalista, encara que fa incursions en filosofia i sociologia. Estudia jurisprudència a Frankfurt, però ho deixa per estudiar sociologia. Fou professor a l'Institut de Psicoanàlisi de Frankfurt (Escola de Frankfurt), on desenvolupa la teoria de l'antropologia freudo-marxista i estudia les relacions dels factors socioeconòmics en el desenvolupament de les neurosis. Abandona el judaisme ortodox i adopta postures secularistes i laiques. Estudia el Talmud i els mites bíblics per a explicar la concepció del bé i del mal de la cultura occidental. Emigra Estats Units d'Amèrica, adoptant la nacionalitat. Fou director del departament de psicoanàlisi de l'escola de medicina de Mèxic. Aplica la psicoanàlisi a les investigacions historicosocials i determinà que l'element bàsic dels dogmes religiosos és el manteniment de l'autoritat de l'estat a través de l'autoritat familiar i la por a la llibertat. Afirmar que el radicalisme es basa en el lema "De omnibus dubitandum": tot s'ha de qüestionar i sotmetre a la crítica, sobretot aquells conceptes i postulats que es consideren immutables i fermament establerts. Aquells que 'són així, perquè sempre han estat així'.

Sospit que, més enllà d'on arribem amb els ulls,
existeixin uns ignots paisatges idíl·lics,
malgrat que les creences afirmen que és ben segur
i ho fan creure realitzant espectacles màgics.

Dubt que, més enllà d'on arribem amb les oïdes,
esdevinguin unes rares músiques celestials,
tret que els evangelis asseverin que és ben cert
i ho fan adoptar representant concerts ideals.

Recel que, més enllà d'on arribem amb els dits,
romanguin unes singulars substàncies ideals,
llevat que els dogmes assegurin que és ben adit
i ho fan acatar interpretant funcions teatrals.

Hans-Georg Gadamer: I
Alemanya (Marburg, Hessen 1900-2002)

La veritat per consens

Filòsof que va propugnar l'hermenèutica a més de fer estudis sobre la filosofia antiga. Deixeble de Martin Heidegger, va estar tota la vida lligat al món universitari. Políticament va posicionar-se activament contra els règims nazis i comunistes. Deia que és impossible assolir l'objectivitat i llavors el significat d'allò que envolta l'ésser humà s'ha d'interpretar per consens, comunicant l'experiència personal als altres i així atansar una veritat pragmàtica. L'experiència està marcada pel context històric, encara que la influència sigui inconscient i s'hauria d'analitzar l'entorn de l'individu per comprendre els fenòmens que l'afecten.

Els pensaments secrets ens porten la veritat
des dels abismes més profunds de la consciència,
on la foscor es confon amb la inexistència
i cap sentit no troba la física causal.

En les pregoneres distàncies on no compta el temps,
la història ens ha anat deixant un garbuix d'obagors,
encadenant els dèbils raigs de llum del present
per trobar les respostes en un boirós acord.

Tot depèn de transaccions de pragmàtics ideals,
de compartir quimeres i somnis incomplets,
perquè la raó mai no porta segells personals,
ans al contrari, són metòdics ajustaments.

Hans-Georg Gadamer: II

Text i context

Afirmava que dins de l'entorn estan els texts i comprendre un escrit significa relacionar els propis apriorismes i coneixements amb els de l'autor, de forma que l'obra es va interpretant constantment en un diàleg diferent amb els successius lectors (d'aquesta idea es va apropiat la crítica literària). El diàleg ha de tenir en compte l'horitzó d'expectatives de l'autor per no desvirtuar el sentit del text; s'ha de situar doncs en un context passat però llegit en present. Aquesta idea és el mètode propi de coneixement de les humanitats i ciències socials, que de vegades busquen (erròniament segons ell) imitar la metodologia positivista de les ciències exactes.

En dir que una tarda engelabrida de tardor
em fa vessar rius de tristesa pels traus dels ulls,
no vull fer esvaïr amb mansarda l'esma dels mots;
però, tan sols de tu depèn que et facin tribull.

En dir que una cambra glaçada de l'abandó
em fa venir un llarg sanglot nuat a la gola,
no vull fer dissipar amb dolor l'enuig del so;
malgrat, tan sols de tu prové que et faci pena.

En dir que una espona enravenada de fredor
em fa tastar l'angúnia a les vores dels llavis,
no vull fer fondre amb angoixa el bategar del cor;
tantost, tan sols de tu neix que interpretis somnis.